
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

3 Uvodnik

5 Iz provincialata

6 Iz našega reda

9 Obvestila

10 Iz naših samostanov

20 Iz naših misijonov

22 Iz naše preteklosti

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto LII

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: p. Matei Senteš, prov. tajnik
Prelom in priprava za tisk: p. mag. Tomaž Majcen
Odgovarja: p. Milan Kos, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Dragi Frančiškovi bratje in sestre!

Sv. Frančišek Asiški sicer ni edini, ki je nosil "Jezusova znamenja na svojem telesu" (Gal 6,17), vendar je v zgodovini Cerkve tisti, čigar vtisnjenje Kristusovih ran je prišlo tudi v bogoslužje. Ta spominski dan obhajamo prav danes, ko pišem ta uvodnik, in to 800 let po tem dogodku. In kaj se je tega dne zgodilo? Septembra 1224 se je Frančišek umaknil na goro La Verna v osrednji Italiji, kjer je v samoti molil in premišljeval. Na praznik povišanja svetega križa je premišljeval o Jezusovem trpljenju in imel videnje samega Jezusa, kar je Frančiška še bolj utrdilo v ljubezni do njega. Ko je podoba izginila, so se na Frančiškovih rokah in nogah pojavile rane. Iz njih je tekla kri. To je bilo dve leti pred Frančiškovo smrtjo. Sv. Bonaventura je v Mali legendi ta dogodek opisal takole:

Zvesti Kristusov služabnik Frančišek je dve leti pred svojo blaženo smrtjo šel na visoko samotno goro, ki se imenuje La Verna, kjer je začel štiridesetdnevni post v čast nadangelu Mihaelu. Bolj kot navadno so ga napolnile radosti nebeškega zrenja, v njem je močneje gorel plamen nebeških želja in je čutil večjo polnost vlitih darov Božje milosti.

Ko se je torej dvigal k Bogu in se potapljal vanj v serafinski ljubezni, je neko jutro okoli praznika povišanja sv. križa molil na pobočju gore. Videl je, kako se mu iz nebeških višav bliža nekdo, podoben serafu, ki je imel šest blestečih in ognjenih peruti. Ko se je v silno hitrem poletu približal božjemu možu, je ta opazil, da nima samo kril, ampak da je tudi križan. Ko je Frančišek to videl, je silno ostrmel. Njegovo srce je napolnila radost in veselje. Občutil je neizmerno veselje v blagem Kristusovem pogledu, ki se mu je prikazal tako zaupno. Ko pa ga je gledal kruto na križ pribitega, je sočutna bolečina prebadala njegovo dušo.

Ko je videnje izginilo in je minil skrivnosten in zaupen pogovor, je njegovo srce plamtelo v serafinski ljubezni. Njegovo telo pa je bilo na zunaj zaznamovano z znaki, po katerih mu je bilo telo podobno Križanemu. Bilo je, kakor da bi kdo z ognjem vžgal sveta znamenja. Takoj so se namreč pojavila na rokah in nogah znamenja žebeljev: njihove glavice so se pokazale na dlaneh in na zgornji strani nog, njihove konice pa na drugi strani. Njegova desna stran je bila prebodena kakor s sulico in pokazala se je nezaceljena rdeča rana, iz katere je pogosto tekla sveta kri.

Frančišek je bil kot nov človek, po novem in občudovanja vrednem čudežu zaznamovan s posebno predpravico, ki je Bog ni podelil v preteklih stoletjih. Vrnil se je z gore okrašen s svetimi ranami, na sebi je nosil podobo Križanega, ne na kamnitih ali lesenih ploščah, ki bi jih izdelal umetnik, ampak na svojem telesu, kamor jih je vtisnil prst živega Boga.

Sv. Frančiška imenujemo drugi Kristus. Sam bi gotovo odklanjal tako primerjavo in se z njo ne

bi strinjal. Brez dvoma pa je Kristusova milost prodrla tako globoko v njegovo dušo, da ga je zares priličila Gospodu in se je to pokazalo tudi na njegovem telesu. Zaradi tako močne ljubezni do Kristusa je doživljal Božje skrivnosti že v življenju na zemlji. Frančiškova modrost je samo Kristus, Kristus v uboštvu in Kristus na križu. Njegov pogled se ne obrača v preteklost, temveč v prihodnost. Kristus, ki ga Frančišek ljubi, je živi Kristus, prav takšen, kot se je razodel v podobi serafa: križana Ljubezen.

Ob 800-letnici tega milostnega dogodka mora biti tudi naš pogled usmerjen v prihodnost. Zakaj? Odgovor na to vprašanje nam daje sam sv. Frančišek v Pismu vsem kristjanom, ko pravi: *In nad vsemi, ki bodo tako delali in vztrajali do konca, bo počival Gospodov Duh (Iz 11,2) in bo k njim prišel in prebival v njih (Jn 14,23). Le-ti bodo otroci nebeškega Očeta (Mt 5,45), čigar delo opravljajo; to so ženini, bratje in mate-*

re našega Gospoda Jezusa Kristusa. Ženini smo, kadar se zvesta duša po Svetem Duhu zedini z Jezusom Kristusom. Njegovi bratje smo, kadar izvršujemo voljo njegovega Očeta, ki je v nebesih (Mt 12,50); njegove matere smo, kadar ga nosimo v svojem srcu in svojem telesu po ljubezni in po čisti in iskreni vesti in kadar ga rojevamo s svetimi dejanji, ki morajo drugim svetiti za zgled.

Želim nam vsem, da bi nam ta obletnica pomagala, da bi postajali še bolj ženini, bratje in matere našega Gospoda Jezusa Kristusa; da bi še bolj odločno izpolnjevali Božjo voljo; da bi ga še bolj z ljubeznijo nosili v svojem srcu; in ga še bolj goreče oznanjali s svetimi besedami in dejanji.

Mir in dobro!

p. Milan Kos,
prov. minister

IZ PROVINCIALATA

XXIII. seja prov. definitorija

Minoritski samostan sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani, 8. julija 2024, XXIII. redna seja provincialnega definitorija

1. Uvodno molitev je pripravil p. Toni Brinjovc.
2. Sprejet in potrjen je bil zapisnik XXII. redne seje prov. definitorija.
3. Anja Kastelic, ki je odgovorna za naš samostan v Ljubljani, je predstavila dejavnosti, ki so potekale v tem pastoralnem letu. V samostanu je bivalo devet študentov. Zanje je bilo poskrbljeno z mesečnimi srečanji, ki so vsebovala duhovni del in praktične stvari. V prostorih, namenjenih staršem ali sorodnikom bolnikov UKC in OI, je bilo nastanjenih kar nekaj oseb, ki jim je bilo nudeno ne samo stanovanje, ampak možnost obrokov in po potrebi tudi pogovor. V prostorih je potekalo srečevanje kar nekaj skupin ter občasni pastoralni dogodki. Z vsebino smo zadovoljni.
4. P. Janez Šamperl je podal poročilo o permanentni vzgoji, ki je potekala v juniju za starejše brate. Srečanje smo ocenili pozitivno in razmišljali o obliki in vsebini v prihodnjem letu.
5. Gen. asistent CEF-a p. Igor Salmič, ki je bil navzoč na seji, je podal pogled vodstva reda na naše redovno življenje in apostolat. Priporočil nam je, da se trudimo za dosledno redovno življenje, molitev in delo za nove duhovne poklice. Prav je, da razmišljamo o oblikah redovnega življenja, ki bodo pričevalne in aktualne v današnjem času.
6. Minoritskemu samostanu sv. Petra in Pavla na Ptujju smo dali dovoljenje za ureditev nekdanje Loretske kapele po načrtih, ki jih je naredila arhitektka ga. Vera Klepej Turnšek.
7. Prov. ekonom p. Matei Senteš je podal redno ekonomsko poročilo za drugo trimesečje.
8. Min. samostanu sv. Frančiška v Piranu smo odobrili finančno pomoč za obnovo telefonske centrale in alarmnega sistema, ki sta bila uničena ob nevihti. Zaradi večje količine vode ob nevihtah prihaja do poplavljanja prostorov samostana in cerkve. Težava je v neurejenem odvodnjavanju na zgornjem in spodnjem dvorišču. Samostan mora pripraviti načrte za rešitev teh težav in predračun.
9. Razno

- Bratje iz padovanske province nas vabijo, da se 8. oktobra 2024 v Trstu udeležimo maše ob 80. obletnici smrti p. Placida Corteseja.
- Konec oktobra 2024 bo izredni prov. kapitelj, na katerem bomo sprejemali provincialne statute.

XXIV. seja prov. definitorija

Minoritski samostan sv. Frančiška v Piranu, 11. septembra 2024, XXIV. redna seja provincialnega definitorija

1. Uvodno molitev je pripravil p. Milan Kos.
2. Sprejet in potrjen je bil zapisnik XXIII. redne seje prov. definitorija.
3. Srečali smo se z brati samostana, ki so nam predstavili bratsko življenje, obnovitvena dela v samostanu in počitniški program. Z obnovo meditativnega parka so se večja obnovitvena dela v samostanu končala.
4. P. Matei Senteš je poslal prošnjo za podaljšanje pogodbe o transfiliaciji v Slovensko minoritsko provinco sv. Jožefa. Romunska provinca sv. Jožefa mu je že odobrila prošnjo, in sicer do 1. avgusta 2026. Prov. definitorij je prošnjo pozitivno rešil.
5. Prov. definitorij je pregledal osnutek Statutov Slovenske province sv. Jožefa, ki ga je pripravila komisija za pripravo statutov. Prov. statute smo s posameznimi dopolnili sprejeli kot delovno gradivo za izredni prov. kapitelj, ki bo 28. in 29. oktobra 2024 na Ptujju. Predlagali smo tudi brate za posamezne komisije in službe na izrednem prov. kapitlju.
6. Program province do konca koledarskega leta: 18. 9. – redovniški dan; 17. 9. – slovesno praznovanje vtišnjeja ran sv. Frančišku; 25. 9. – srečanje bratov z gen. definitorijem; 4. 10. – praznovanje sv. Frančiška s predhodno tridnevnicco; 26. 10. – Duh Assisija v Vipavskem Križu; 28. in 29. 10. – izredni prov. kapitelj.
7. Bratje hrvaške province sv. Hieronima nas vabijo na dan province, ki bo 30. 9. 2024 v Splitu. Bratje padovanske province sv. Antona nas vabijo 8. 10. 2024 v Trst na spominsko mašo ob 80-letnici smrti p. Placida Corteseja.
8. Kristijan Ahčin bo začel 16. 9. 2024 v Olimju kandidaturo. Njegov spremljevalec bo p. Ernest Benko.

p. Matei Senteš,
tajnik province

IZ NAŠEGA REDA

Samostan in eremitorij

»Vsaka provinca ali kustodija oziroma več provinc in kustodij skupaj naj ima eremitorij ali hišo molitve, v kateri bi se mogli bratje, ki bi prosili za to, s privolitvijo ministra ali kustosa določen čas temeljiteje posvetiti molitvi v duhu Vodila za bivanje v samoti« (1).

Pred mnogimi leti smo se v skupnosti pogovarjali o zamisli, da bi ustanovili eremitorij. Izkazalo se je, da nam je prijazna družina želela v ta namen podariti zemljišče na osamljenem hribu, pod gozdom, s čudovitim razgledom na naš samostan. Takrat nismo bili sposobni organizirati nove skupnosti, ki bi se lotila življenja po Vodilu; življenja za puščavnike svetega Frančiška Asiškega. Odločili smo se, da bomo predlagali nekaj za tiste, ki so iskali kraj, kamor bi lahko prišli za nekaj časa, se odmaknili od svojih dejavnosti in težav, ki so jih doživljali, ter se posvetili molitvi. To zamisel smo delili s prov. ministrom in brati province. Naša spletna stran je omogočila izmenjavo mnenj. Na naše presenečenje se je izkazalo, da bratje niso bili navdušeni nad tem. Mnogi so menili, da ta zamisel ni le odveč, ampak celo strupena. Poudarjali so, da v takšni puščavi človek ne ve, kaj bo posamezni brat počel, kdo mu bo služil pri nakupovanju in pripravi obrokov, kdo bo organiziral dnevni program in kdo bo nadzoroval njegovo izvajanje. Nekateri so izpostavljali strah, da bi tisti, ki bi uporabljali tak prostor, zapadli v napuh in se imeli za boljše redovnike; drugi pa so menili, da so takšne ideje nekoristne fantazije: spodbujajo lenobo in odvracajo pozornost od potrebe po še večji predanosti vsakodnevni pastoralnemu delu.

Eremitorij v obliki majhne odmaknjene hiše za tiste, ki želijo preživeti obdobje duhovnih

vaj, je nastal leta pozneje in zdaj ne vzbuja več takšnih polemik. Niti ni bilo velikih množic, ki bi hišo uporabljale, čeprav je vedno privabljala majhno skupino ljudi, ki so iskali srečanje z Bogom v tišini in strogosti življenja brez vsakdanjega udobja.

Zamisel o samostanu, katerega življenje ima značaj puščavništva, nam je zapustil sveti Frančišek v svojem Pravilu puščavniškega življenja. Od časa do časa se v nekaterih provincah oživi in uresniči zamisel o oživitvi takšnega življenja. Vendar se morda zdi, da je v naši poklicanosti in poslanstvu življenje, ki poudarja oddaljevanje od vsakodnevnih dejavnosti, vstopanje v tišino, posvečanje bistvenega dela svoje dejavnosti molitvi, beg pred vsakodnevnimi obveznostmi in dolžnostmi. Navsezadnje so v samostanih oratoriji, organizirajo se dnevi odmika, potekajo duhovne vaje. Zato se postavlja vprašanje, ali so samostani, ki postanejo hiše molitve, potrebni v našem življenju. Še toliko bolj, ker naša karizma posebej poudarja prevzemanje in izvajanje poslanstva, h kateremu nas kliče Cerkev, v skupnosti. Kaj nam v zvezi s tem predlaga sveti Frančišek Asiški?

Po zgledu našega očeta ustanovitelja ima vsak brat svojo celico, v kateri se lahko sreča sam s seboj. Kamorkoli gre in karkoli počne, naj ne pozablja, da je puščavnik. Kajti duša vsakega brata mora biti s pomočjo tišine in premišljevanja pripravljena povsod moliti in kontemplirati Boga [2]. Iskanje tihega kraja brez vsakdanjih težav in pastoralnih skrbi je lahko oblika pobega. Frančišek razlikuje med poklicanostjo k življenju v puščavi in skušnjava samote ali iskanjem tako imenovanega svetega miru. Tu se spomnimo na njegov odgovor duhovniku, ki

bujejo nasvet, služenje, podporo, vse, kar je dobro in kar je mogoče prejeti od božjih mož. Zato se sčasoma pojavi delitev vlog v skupnosti. Obstaja skupina bratov, ki niso le varnostniki pred tistimi, ki prihajajo k vratom, ampak so kot mati bratom, ki se posvečajo molitvi. Skrbijo za njihove vsakdanje potrebe, so ovira pred množico vsakdanjih obveznosti, novosti in vrveža sveta [5]. Bratom, ki občasno opravljajo Marijino službo, je zagotovljen čas za premišljevanje in kontemplacijo. Bratje, ki opravljajo službo na način evangeljske Marte, se učijo služiti ljudem in skupnosti [6].

se je v puščavi želel skriti pred težavami, ki jih je doživljal v odnosu z brati: „In v tem jih ljubi ... In to naj ti bo bolj kot puščava“ [3]. Vendar je tudi sam pogosto prakticiral občasen odmik od ljudi [4]. Potrebuje tišino in samoto, saj je to prostor, v katerem doživlja Kristusovo navzočnost, se mu uči prisluhniti in se mu pusti spreminjati, da bi imel moč „zapustiti svet“ po njegovi volji.

Za Frančiška in njegove brate se zdi puščava blagoslovljen kraj. Je šola življenja; tu se učijo zaupati sebe, brate in različne človeške zadeve Gospodu v molitvi. Pri tem jim pomagajo preprosto in revno življenje, post in skupnost. Takšno skupnost, ki živi v Božji navzočnosti, navdušeno obiskujejo različni ljudje, ki potre-

že od začetka frančiškovega gibanja so bili samotni kraji za brate pogosto privlačni zaradi svoje lepote, tišine in izkušnje intimnega odnosa z Gospodom. Vendar je Frančišek skupaj s prvimi brati prepoznal skušnjavo tega, čemur bi lahko rekli: gugalni stol, copati in topel kamin. Dejansko je lahko ostati v tem, kar privlači, se osredotočiti nase in pozabiti na Gospodovo vprašanje: Kaj naj storim? [7] V dokončnem razločevanju karizme manjših bratov se je rodil šesterokraki model življenja: kontemplacija v puščavi in evangelizacija med ljudmi [8]. Iz samote se bratje vrnejo med ljudi, da bi oznanjali evangelij. Iz pastoralnih dejavnosti pa se vračajo v puščavo, da bi se posvetili kontemplaciji. V naši vsakdanji pastoralni stvarnosti se takšno

življenje uresničuje tako, da se bratje po pastoralni obveznosti vrnejo v samostane.

Če pogledamo svetega Frančiška, lahko rečemo, da svoje bivanje v puščavi jemlje kot poklicanost in Božji dar. O njegovih izhodih pogosto govorimo kot o času, ko se napolni z Bogom. To je morda preveč nazoren in neugoden način opisovanja duhovne dinamike puščavništva. Vendar pa ostaja dejstvo, da Ubožec v krajih samote že od samega začetka svojega spreobrnjenja doživlja navzočnost Križanega. Ta odnos z Gospodom se razvije do stopnje intimne bližine z njim. V puščavniškem prostoru Najvišji pusti stigme na Frančiškovem telesu. Njegovo srce, očiščeno tesnobe, mu omogoča, da se vrne k ljudem in jim prinese hvalnico Najvišjega Boga [9].

Ko pogledamo zgodovino preporoda našega reda, se zdi, da se je ta pogosto dogajal v samoti puščavnika [10]. Zakaj? Ker so prav tam številni frančiškovski svetniki doživeli to, čemur pravimo preporod duhovnega življenja.

Če sledimo temu razmišljanju, pričakujemo, da bo bivanje v puščavi čas in kraj, ki v bratovem srcu obrodi sadove notranjega zdravljenja, brez katerega v srcu nenehno doživljamo različne tesnobe in frustracije. Od brata puščavnika lahko torej pričakujemo nagnjenost k blagoslavljanju in hvaljenju Gospoda ter željo, da bi mu služil. Zagotovo je to tisto, kar potrebujejo ljudje, ki jih srečujemo pri našem vsakodnevem pastoralnem delu. Čakajo na tiste, ki jim bodo prinesli veselo novico, s katero so napolnjeni. Izkušamo, da nas pastoralna dejavnost pogosto posrka vase in nam skoraj odvzame motivacijo in moč, da

bi ostali v vsakdanji konventni puščavi. Včasih dnevi umika in kratke duhovne vaje niso več dovolj, da bi se umirili in opomogli. Ali je torej vredno razmisliti o obuditvi teh molitvenih hiš v različnih delih našega reda?

p. Piotr Stanisławczyk,
generalni delegat za formacijo

[1] Konstitucije OFMConv, Rim 2019, člen 46, § 3.

[2] Prim. CAss 108.

[3] Lettera ad un Ministro 7-8. FF 234-235.

[4] Prim. Tadeusz Starzec OFMConv, Sveti Frančišek Asiški in njegovo življenjsko pravilo v puščavi, Krakov 2011, str. 164.

[5] Pravilo za življenje v puščavi 8 FF 137.

[6] Prim. Wiesław Block OFMConv, Vsem kristjanom. Duhovnost Frančiška Asiškega v luči njegovih spisov, zv. IV: I, Brat, Krakov 2029, str. 161–164.

[7] Prim. 2Cel II, 7.

[8] Prim. 1Cel XIV; Leggenda Maggiore II, 5 FF 1044; Actus 15.

[9] Prim. Marino Bernardo Barfucci, OFM, Alvernia, v: Leksikon frančiškove duhovnosti, a cura di E. Kumka OFMConv, Krakov-Varšava 2016, str. 10–22.

[10] Prim. Chiara Elisabetta Blundetto OSC, Eremitizem, v: Leksikon frančiškove duhovnosti, a cura di E. Kumka OFMConv, Krakow-Warsaw 2016, str. 350–378.

OBVESTILA

IZREDNI PROVINCIALNI KAPITELJ

Na XVI. rednem provincialnem kapitlju leta 2022 je bil sprejet sklep: Provincialni minister s prov. definatorijem Slovenske minoritske province sv. Jožefa v letu 2024 pripravi izredni provincialni kapitelj, ki bo potrdil nove provincialne statute.

Uresničitev tega sklepa bo obhajanje izrednega provincialnega kapitlja 28. in 29. oktobra 2024 v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptujju.

Vipavski Kriz
RANE-STIGME
26. oktober 2024

(samostanska cerkev)
rožni vurnec za mir 9:30
sv. Mihael 10:00
druženje ob kavi in čaju 11:30
stigma sv. Frančiška in pričevanje 12:00
kocilo 13:30
sv. Frančišek poje 14:15
slepepi blagorlov 15:30

DUH ASSISIJA
pripravlja Komiteta za duhovnost pri Frančiškovski konferenci Slovenije

KNJIGA OB 80. OBLETNICI SMRTI P. PLACIDA CORTESEJA

Placido Cortese, Elena Blancato: Ruah

Založba Mladika je v sodelovanju s Skladom Libero in Zora Polojaz izdala dvojezično knjigo Ruah, vetje Duha – Ruah, Il soffio dello Spirito.

Osrednji del knjige tržaške ustvarjalke Elene Blancato Ruah je literarna pripoved o mučeniški smrti minoritskega duhovnika Placida Corteseja (Cres, 1907 – Trst, 1944) v »bunkerju« gestapa na Trgu Oberdan v Trstu. Za naslov dramatične pripovedi, ki nam razkriva, da je pater Placido Cortese žrtvoval svoje življenje kot mučenec zaradi ljubezni in molčečnosti, da bi pred nacisti zavaroval svoje sodelavce ter znance, je izbrala judovsko besedo Ruah, ki pomeni veter, dih, a tudi Svetega Duha.

Italijanski izvirnik, ki je izšel leta 2014, je zdaj na voljo skupaj s slovenskim prevodom prof. Marije Cenda ob 80. obletnici smrti p. Corteseja. Kot je bilo v zadnjih letih večkrat poudarjeno, je bil za p. Corteseja v Trstu in Vatikanu izpeljan beatifikacijski postopek, ki se bo končal, če bo dokazan čudež, dosežen na njegovo priprošnjo. Oktobra so v Trstu in na Cresu napovedane spominske svečanosti na pobudo minoritov severne in srednje Italije v sodelovanju s slovensko ter hrvaško minoritsko provinco. Med drugim bo v Rižarni, kjer so nacisti verjetno sežgali Cortesejevo truplo, 8. oktobra 2024 somaševanje vodil tržaški škof msgr. Trevisi.

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

Po krožnem sistemu sem prišel na vrsto in imam čast, da za Sporočila zapišem nekaj besed in povzamec dogajanje pri Svetem Petru in Pavlu, in sicer od petrovega do Frančiškovega prejema svetih ran ... Skupna »vez« zapisa je prav sveti Peter, ampak o tem v nadaljevanju.

Letošnje obhajanje zavetnikov samostana in župnije svetih Petra in Pavla je bilo v znamenju zlate maše p. Emila Križana. P. Emil je kot duhovnik in župnik deloval v več župnijah, zato so bili ob njegovem jubileju ob njem poleg redovnih bratov, patrov, duhovnikov, »sotrudnika« zlatomašnika g. Antona Pačnika in kloštrčanov zbrani župljani iz župnij Ptuj - Sv. Jurij, Sv. Vid pri Ptuj in Dornava. Skupaj so sooblikovali bogoslužje, ki ga je vodil zlatomašnik p. Emil in med katerim nas je nagovoril pridigar p. Slavko Stermšek, prvi Emilov nadkaplan v Proštiji, zdaj pa njegov naslednik pri vodenju župnije sv. Doroteje v Dornavi. P. Slavko je v nagovoru najprej spregovoril o liku svetih apostolov Petra in Pavla, nato pa orisal duhovniško pot jublanta. Pri maši je prepeval domači župnijski zbor pod vodstvom prof. Luke Gojkoška, poleg domačih ministrantov so v velikem številu sodelovali tudi ministranti župnije Ptuj - Sv. Jurij, kjer je p. Emil začel svojo duhovniško pot. Pri darovanju so simbolne darove – kruh, vino in svečo – k oltarju prinesli zastopniki treh župnij. Ob sklepu bogoslužja je v imenu vseh navzočih zlatomašnika nagovoril zastopnik župnije Dornava in dornavski župan g. Matej Zorko. Sledilo je voščilo provincialnega ministra p. Milana Kosa. Nato je do besede prišel tudi zlatomašnik, ki se je vsem zahvalil, začeniš dobremu Bogu ... Ob sklepu zahvale je k sebi povabil ministrante in navzoče ljudstvo prosil ter povabil, naj si vsak izbere enega konkretnega mladega, za katerega bo molil, da bi Gospod tudi izmed njih koga poklical za svojega služabnika v redovniškem ali duhovniškem poklicu. Po praznovanju v cerkvi smo se preselili na samostansko dvorišče, kjer smo ob dobrotah izpod rok dobrih

gospodinj in dobri kapljici vztrajali še dolgo v noč. Sledilo je obdobje počitniških pastoralnih (ne) dejavnosti ... malo oddiha in nabiranja moči za nove izzive. Prve dni julija so ministranti, otroci pevskega zborčka in nekaj mladih izpod »našega pastoralnega obnebj« treh ptujskih župnij in Dornave skupaj z dvema patroma preživel v Piranu, kjer so gradili medsebojne odnose, spoznavali prednosti življenja ob obali in s svojim sodelovanjem obogatili bogoslužje v samostanski cerkvi sv. Frančiška. Že sam premik na obalo in vrnitev z vlakom sta bila za mnoge otroke lepo doživetje. Medsebojno druženje je bilo podarjen čas, ki so ga deležni enkrat na leto, saj so doma vezani na kolo ali jih z avtomobili razvažajo starši. Vrnitvi z Obale je sledil izlet samostanske skupnosti. Bratje smo se skupaj podali na Šmartno na Pohorju, kjer smo poleg cerkve obiskali še staro, s slamo krito hišo in se ohladili v senci mogočnih zidov sv. Areha.

Dva brata sva nato odšla vsak zase na »nesamoten« kraj. P. Matej z mladimi na osvajanje romunskih vršacev, p. Andrej pa s ptujskimi skavti na obrežje reke Kolpe. Tudi drugi bratje so si čas in nekaj trenutkov odmika organizirali po svoje. P. Slavko se je podal v Korte, kjer je poleg osvajanja in občudovanja vršacev občudoval tudi kulinariko družine Muri. P. Milan se je podal v Dolomite, br. Franc v idrijsko »pogorje«, p. Danilo na južno jadransko obalo, le p. Janko in p. Franc sta ostala zvesta senci domačega vrta in igrivosti samostanskih muc.

V avgust smo stopili s slovesnim obhajanjem župnijskega zavetnika sv. Ožbalta, kjer nas je s svojo kleno besedo in življenjsko držo nagovoril msgr. Anton Pačnik, zlatomašnik in župnik v Kidričevem. Po maši in po »zlato navadi« smo se zadržali v senci pred cerkvijo, se hladili ter močili svoja grla z zlato kapljico in svoja telesa okrepili z dobrotami izpod ženskih rok.

Sledil je ptujski oratorij z glavnim junakom – prerokom Danielom, ki je s svojo držo vabil k zvestobi Gospodu. Oratorij je tudi letos postregel z lepim številom mladih animatorjev in udeležencev, na posamezni dan se jih je zbralo preko 320.

Patri in katehistinje smo poleg priprave in vodenja katehez mlade spremljali tudi pri drugih dejavnostih in delavnicah. V tednu oratorija smo skupaj z njimi obiskali letališče Moškanjci, si ogledali (zunaj in znotraj) motorno in jadralno letalo, hangar in servisno delavnico, postavljali vprašanja in iskali odgovore. Predzadnji dan oratorija smo obiskali ptujske terme ter oratorij sklenili s sveto mašo v Kloštru in pogostitvijo na samostanskem dvorišču. Oratoriju so sledile priprave na obhajanje praznika svetega Roka, zavetnika cerkve na Bregu, in Rokove nedelje, ki smo jo podobno kot pretekla leta povezali z obhajanjem praznika četrtne skupnosti Turnišče - Breg. Priprave so trajale več dni, samo praznovanje pa smo začeli v nedeljo, 18. 8. 2024, ob 10. uri s sveto mašo, ki jo je v somaševanju sobratov vodil p. Matej Senteš in nas tudi nagovoril. V pozdravu pred mašo je vse navzoče v imenu skupnosti vernikov, ki se zbirajo pri sv. Roku, pozdravil g. Janez Rožmarin in voščil p. Mateju ob 20. obletnici mašniškega posvečenja. Sveti maši

je v šotoru pod cerkvijo sledil kulturni program, nagovori, druženje in pogostitev ob praznovanju praznika četrtne skupnosti.

Za poletnimi praznovanji je bilo na vrsti snovanje za novo pastoralno in veroučno leto, ki bo kot sveto leto zaznamovano z molitvijo in novo obletnico iz življenja svetega Frančiška.

Prvi se je v septembru podal na pastoralno delovno področje p. Danilo in spremljal skupino mladih s Prihove po poteh svetega Frančiška v Assisi. Nedelja po mali maši je za ptujsko »pastoralno obnebje« štirih župnij romarska nedelja, saj obhajamo zaobljubljeno ptujsko romanje. Letos je kljub napovedi dežja pot pod noge vzelo 12 apostolov (mož in žena) s pastirjem ... Ker je bila nedelja (god žalostne Matere Božje) v »sendviču« praznika povišanja svetega križa in vtisnjenja ran sv. Frančišku (obhajamo 800-letnico tega dogodka), je bilo tako obarvano tudi bogoslužno obhajanje nedelje, molitvena ura in sveta maša.

Na sam praznik vtisnjenja ran svetemu Frančišku (torek, 17. 9.) smo bratje in sestre OFS v Kloštru pripravili molitveno uro in sveto mašo, med katero smo prisluhnili besedam p. Danila, ki nam je osvetlil zgodovinski dogodek in predočil Frančiškovo »življenjsko pripravo« na prejem svetih ran. In zdaj odgovor, kaj imajo skupnega sv. Peter, petrovo in obhajanje praznika vtisnjenja ran svetemu Frančišku. V Božji besedi na petrovo in na 24. nedeljo med letom (ko smo na Ptujski Gori razmišljali o Frančiškovih ranah) nastopa sveti Peter. Ta naš dragi svetnik jih dvakrat sliši od svojega Učitelja ... obakrat zato, ker je »želel dobro« svojemu Učeniku.

Dragi bratje in bralci Sporočil, naj pred praznikom svetega očeta Frančiška velja misel, izrečena v preteklih dneh: »Kakor svetega Frančiška Gospod danes vabi tudi nas, da se obračamo nanj v molitvi in s prošnjo, da bi nas upodobil po sebi, da bi bili tudi mi v svetu, kjer živimo in smo, njegove priče in znamenje božjega za ta svet. Gospod nas vabi k izpraznitvi samega sebe; vabi, da se odpovemo svoji viziji življenja in dopustimo, da On vodi naše

poti v duhu psalmista: Izroči svojo pot Gospodu, zaupaj vanj in on bo storil. (Ps 37,5)«

p. Andrej M. Sotler

Minoritski samostan sv. Frančiška

Za nami je dolgo in vroče poletje. Veliko posameznikov, različnih duhovnih in pastoralnih skupin je dopustovalo v našem samostanu sv. Frančiška. Bilo je živahno in pestro, proti koncu sezone tudi že utrujajoče za bratstvo in naše dobre prostovoljce, saj izjemna vročina in neprestano poln samostan gostov človeka (skupnost) izčrpa ob dejstvu, da smo ohranjali vse pastoralne pomoči in so nemoteno tekla tudi vsa načrtovana obnovitvena dela. Hvala Bogu, da smo nekatera od teh del tudi zaključili, jih blagoslovili in izročili v varstvo svetnikov – zavetnikov. V času tridnevne duhovne priprave na praznik sv. Antona Padovanskega smo v pinakoteki odprli razstavo ob zaključku 30 let trajajoče obnove samostana, premierno je bil predvajan filmček o (piranski) Hvalnici stvarstva, ki bo posebej aktualen naslednje leto, na predvečer praznika pa je prov. minister p. Milan Kos blagoslovil lapidarij in meditativni vrt. S tem dejanjem je simbolično zaključena 30-letna obnova samostanskega kompleksa – obnova, ki pri starih in častitljivih samostanih nikoli ni končana. Na to praznovanje smo povabili vse brate v provinci. Slovesnost na praznik sv. Antona je kot vsako leto vodil naš škof dr. Jurij Bizjak, ki je blagoslovil lilije, prepeval je zbor Georgios, poleg provinciala, domačega župnika, misijonarja p. Miha M. je bil prisoten tudi gvardijan iz Pule p. Djuro Hontić, ki se je odzval našemu povabilu. Veseli smo bili lepe udeležbe vernikov, ki so kljub takrat še vedno zaprti cesti do našega samostana našli pot do sv. Antona in z nami podelili veselje ob zaključku obnovitvenih del.

S tridnevnicco smo se pripravljali tudi na praznik sv. Maksimilijana Kolbeja, ki ima v naši cerkvi

lepo sliko, delo naše piranske umetnice Mire Ličen. Vsem navzočim smo na sam praznik podelili blagoslovljeno podobico s svetinjico. Na Marijin praznik pa smo se zaradi nudenja pomoči kar razkropili naokoli: od Pirana do Strunjana, izvira Rižane, Olimja ...

Nasploh je naš koledar pomoči duhovnikom in župnijam slovenske Istre zelo pester. Duhovniki sami so doumeli, kako dobro je, da nimamo župnije, da lahko pomagamo predvsem pri spovedovanju, vodenju slovesnosti in nadomeščanju v času boleznih ali odsotnosti. Glede na starost duhovnikov in zasedenost župnij bo tega vse več.

Seveda pa tudi mi nismo več rosno mladi in nekatere brate pestijo manjše ali večje zdravstvene težave, kar tudi vpliva na naše skupno življenje in opravljanje poslanstva.

Zagotovo bo naš jesenski kapitelj zelo pester in do neke mere tudi odločilen, saj si bomo morali odgovoriti na zelo življenjska vprašanja – kako svoje redovniško življenje zastaviti za naslednje leto. Ali bomo še zmogli – poleg vseh zadolžitev – sami čistiti in pripravljati sobe za goste in skupine, bomo še zmogli s pomočjo naših dobrih prostovoljcev kuhati in streči, ko je hiša polna gostov? Tukaj govorim o štirimesečnem nenehnem menjavanju skupin, ne o enem tednu! Delo s skupinami se tudi po glavni sezoni ne neha, saj so vikendi večinoma zasedeni do konca leta. Pri naših odločitvah bo seveda veliko odvisno tudi od seštevka minimalnih priporočenih prispevkov, ki smo jih prejeli od pastoralnih skupin in posameznikov, a že bežen pogled pokaže, da prihodki še zdaleč ne zadoščajo, da bi poleg rednih

izdatkov zaposlili nekoga, ki bi kuhal in pomagal pri vzdrževanju celotnega kompleksa, ki se je z zelenjavnim in meditativnim vrtom še povečal in zahteva stalno nego in urejenost.

Na križnem hodniku so tudi to poletje potekali vrhunski glasbeni koncerti, ki so bili zelo dobro obiskani in medijsko pokriti. V okviru Piranskih glasbenih večerov jih je bilo sedem, Tartini festival je priredil štiri koncerte, po enega pa Občina Piran in Comunita Italiana. Skupaj torej 13 koncertov in še nekaj drugih glasbenih oz. kulturnih prireditvev (kamišibaj prireditve, prireditve italijanske skupnosti in raznih gostov ...).

Ne smem pozabiti, da smo na god sv. Klare Asiške v cerkvi slovesno blagoslovili ikono sv. Klare, ki jo je napisala asiška romarka in volonterka Jolanda in zdaj visi v samostanski avli na levi strani križa sv. Damijana (na desni je že prej napisana ikona sv. Frančiška iste avtorice, sam križ pa je delo Mire Ličen). Tako sedaj naši gosti vidijo in hitro dojamajo, da so prišli v posebne prostore – v samostan, saj jih svete podobe na izjemnem ozadju (prineseno od sv. Petra) močno nagovarjajo, nam pa nudijo priložnost, da jim kaj povemo o sv. Frančišku in sv. Klari in glasu s križa: »Pojdi in popravi mojo Cerkev.«

Prav to – popravljati Cerkev, ki je danes najprej naše srce – je naša nenehna naloga, h kateri nas vedno znova vabi On, ki je resnično prisluhnil veliki zapovedi, ki jo je prejel s križa ... Frančišek je tudi zavetnik našega samostana in cerkve. Počasi se že

pripravljamo na praznovanje njegovega praznika, na kapitlju smo si razdelili pridiganje med tridnevno, za praznik smo povabili slovesnega pridigarja p. Danila Holca. Upamo, da bo še nekaj več ljudi, saj prav na ta dan zvečer začnemo delovni tabor v našem samostanu.

Sedaj je cesta, ki vodi do samostana, že odprta, vendar še ne dokončno urejena. Tudi še ne vemo, na kakšen način bomo lahko odpirali rampo (potopne valje) na vrhu ulice, vemo le to, da po šestih mesecih ni treba več parkirati v oddaljeni parkirni hiši, nositi vrečk in vleči težkega vozička s Tartinijevega trga do samostana. Tudi (nekateri) naši gostje so doumeli, da je samostansko dvorišče, kjer je možno parkirati, zares dragoceno. Torej ni več izgovorov, da se ne da priti v naš samostan. To se je v praksi že pokazalo pred dnevi, ko smo pri nas praznovali god prov. ministra in godove nekaterih bratov ter gostili prov. definatorij.

Vedno dobrodošli.

p. Janez Šamperl

Minoritski samostan sv. Vida

Pozdravljeni, dragi sobratje. Globoko tonemo v verouk in vsakdanja opravila. Včasih pozabimo, kateri dan je danes. Hvala Bogu za ure in koledarje. Dovolj »nakladanja«. Kot veste, smo petperesna

deteljica, ki obhaja skoraj vse skupno, kljub vsem obveznostim. Včasih morda kaj izostane, ampak dobimo obisk provinciala, ki nas spomni, kaj je treba negovati. Hvala vsem, ki nas spodbujate na poti življenja.

Hvalili se ne bomo, kaj smo vse storili. Lahko pridete do nas in bomo skupaj obujali spomine, kako je bilo včasih in kako je danes. Zato bo sedaj več slik. Naj vas spremlja sv. Frančišek Asiški na poti Življenja. Mir in vse dobro vsem.

p. Klemen Slapšak

Minoritski samostan Matere Božje

Tudi na Ptujski Gori smo imeli dolgo in vroče poletje, ki mu kar ni kazalo konca. Vendar je v to vroče poletje vstopilo tudi veliko lepih dogodkov. Mesec julij se je začel s praznovanjem Ptujskogorske Marije – s šentvorščo. Na predvečer slovesnosti je bil obisk zaradi dežja sicer bolj skromen; ker pa je Marija poskrbela za lepo vzdušje na sam dan 2. julija, je bilo zelo veliko romarjev pri sveti maši ob 10. uri, ko je zbrane nagovoril mariborski metropolit g. Alojz Cvikl.

V juliju smo na Gori še vedno nadaljevali pobožnosti prvih sobot, kamor prihaja kar lepo število Marijinih častilcev in prosilcev za potrebne milosti.

Prva nedelja v tem mesecu je bila pri Mariji Zaveznici zaznamovana z zlato mašo patra Emila Križana. Župnijske skupine so poskrbele za pogostitev vseh navzočih vernikov, pater Slavko Stermšek pa je pri nagovoru zlatomašniku med sveto mašo po-

skrbel za duhovno hrano navzočih. Patri s Ptujске Gore smo tudi poskrbeli, da se je lepo izpeljal del tridnevne – duhovne priprave na sprejem zlatomašnika v njegovi domači župniji, pri Svetem Roku ob Sotli 21. julija.

Julij je bil tudi mesec dopustov za brate z Gore. Nekateri so to že izkoristili, nekateri pa še vedno ne vedo, ali bi letos sploh šli na oddih ali ne.

Poletje je bil čas, ko smo patri z Gore veliko pomagali po okoliških župnijah: bodisi so to bili pogrebi, krsti ali župnijska žegnanja vse od Haloz pa do vznožja Pohorja.

Tradicionalno peš romanje s Ptujске Gore na Svete gore nad Sotlo v noči s 4. na 5. avgust je letos uspelo (prejšnje leto je peš romanje odpadlo zaradi dežja). Celonočnega romanja se je udeležil p. Andrej skupaj s še 20 verniki z Gore in bližnje okolice. Zjutraj ob 7. uri pa je romarje na Svetih gorah pričakala topla enolončnica, ki jo je dostavil pater Toni, ki je potem pri sveti maši še duhovno nagovoril vernike v nabito polnem svetišču.

V polnem teku priprav na Marijino vnebovzetje je gladko minil teden pred tem praznikom. Letos se je na veliki šmaren na Goro zgrnila nepregledna množica, ki je preglasila in premolila vsa prejšnja leta. Bogu in Mariji hvala, da je vse potekalo lepo in umirjeno.

16. avgust je tudi na Ptujски Gori v znamenju molitve in pobožnosti k svetemu Roku. Tako smo se tega dne vsi patri skupaj s farani zbrali pri kapelici, posvečeni temu zavetniku, kjer smo ga prosili, naj posreduje za nas potrebnega zdravja in varstva na duši in telesu. Po odpetih psalmih večernic iz brevirja, pripravljenega tudi za zbrano množico vernikov, je sledil še sproščen družabni del ob pogovoru in bratski mizi.

18. avgusta je sledilo peš romanje v Žetale k Mariji Tolažnici. Na tem romanju se je nabralo 43 Gorčanov. Vse navzoče iz daljnih in bližnjih okoliških župnij je pri sveti maši v Žetalah letos nagovoril pater Jože Petek.

V soboto, 24. avgusta, je župnija Ptujска Gora poromala na Gorenjsko – v Crngrob, Sveti Duh pri Škofji Loki, Škofjo Loko in na Brezje. En avtobus romarjev je poromal od Marije k Mariji in se ji priporočil.

Poletni meseci, vključno s septembrom, so bili pri nas zaznamovani še z večjim številom porok, romarjev s Svete Trojice, z Vidma, iz Rač, dekanije Ljutomer, iz župnij mesta Ptuj in okolice, neštivilnih Jakobovih romarjev, kolesarjev ...

Oglašanje s Ptujске Gore tokrat zaključujem z zapisom o škofijskem molitvenem dnevu za duhovne poklice. Na praznik povišanja svetega križa se je na Gori v baziliki poleg 39 duhovnikov in nadškofa zbralo zelo lepo število otrok in odraslih molivcev. Naj bodo naše molitve z Marijinim posredovanjem prinesene pred Božje obličje – vendar v zavedanju Gospodove molitve: Zgodi se tvoja volja. Gorska Mati Božja, prosi za nas.

Bratje iz Ptujске Gore

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Dragi sobratje in vsi, ki si boste vzeli čas za branje teh vrstic, lepo pozdravljeni. Mala maša za suknjo vpraša. Tudi mi se te prve septembrske dni sprašujemo, kako dolgo bomo še uživali toploto sonca, ki nas je letos vse poletje razvajalo. A to ni naša največja skrb, skupaj z župnijo se že vse poletje pripravljamo na veliko slovesnost, ki naj bi poživila vero v srcih nas in naših vernikov. Letos mineva 200 let od nove maše bl. Antona Martina Slomška. Njegov dobrotnik Jakob Prašnikar, ki je bil takrat župnik v Olimju, ima prav gotovo največ zaslug, da je Slomšek postal duhovnik. Iz hvaležnosti do svojega dobrotnika se je zato Slomšek odločil obhajati svojo novo mašo v Olimju.

Vendar pojdimo lepo po vrsti in naj vam na kratko opišem delo, povezano tudi z molitvijo v teh poletnih mesecih v našem kraju in samostanu.

Po zaključku veroučnega leta je p. Martin sklenil, da pred počitnicami, to je na nedeljo, 16. junija, povabi na duhovno srečanje k sv. maši v župnijsko cerkev Marije Vnebovzete vse veroučne učence in njihove družine, da se skupaj zahvalijo Bogu in Mariji ter vzgojiteljem za srečen zaključek veroučnega in šolskega leta. Pri maši je ob odraslem pevskem zboru, ki je bil na koru, prepeval tudi otroški pevski zborček, ki je imel mesto v prezbitariji ob oltarni mizi. Otroci so dejavno sodelovali pri maši z branjem, petjem in recitiranjem. Tudi odrasli so lepo napolnili cerkveno ladjo in se s svojimi otroki veselili lepega bogoslužja. Popoldne istega dne je odšel na duhovne vaje k bratom frančiškanom v Nazarje naš br. Jože Stojin. Tako nas je en teden čakalo več dela, saj je br. Jože zadolžen za prodajo naših čajev in tinktur v novi lekarni.

Isto nedeljo popoldne smo v naši cerkvi Marije Vnebovzete v Olimju gostili pevsko revijo, na kateri je sodelovalo več zborov iz slovenske in hrvaške strani meje. Cerkev je bila polna zvestih poslušalcev, ki so z veseljem prisluhnili umetniškemu petju in vsak pevski zbor nagradili z bučnim aplavzom. Sicer so organizatorji imeli namen pripraviti koncert na

samostanskem dvorišču, a nas je vse presenetila ploha in prireditelj se je selila v cerkev. Pevska kultura je v teh krajih zelo živa in upamo, da se bo to nadaljevalo tudi v prihodnosti.

V tednu pred praznikom državnosti so imeli v romarskem domu duhovne vaje salezijanci iz Hrvaške. Zadnje tedne pouka se v Olimju srečujemo dnevno s skupinami iz različnih osnovnih šol po Sloveniji. Nekateri otroci veliko sprašujejo, drugi so spet navdušeni nad lepoto kraja, cerkve in lekarne, učitelji pa nam običajno čestitajo in se zahvaljujejo za lepo razlago, ki jo podajamo otrokom. Tudi letos je bilo tako. V mesecu dopustov in počitnic smo bili deležni lepega in toplega sončnega vremena. Letos nas Bog res obsipava s toploto, obenem pa nas varuje pred hujšimi nevihtami in nalivi. Vse lepo uspeva tudi v našem vrtu, vrtnarica Magda pobira zdravilne rožice in jih suši v gornji hiši. Tudi turisti iz vseh koncev naše domovine in iz tujine dnevno obiskujejo naše znamenitosti. Sredi meseca smo obhajali na Selah Aleševo nedeljo s procesijo in blagoslovi, v Olimju pa Krištofovo nedeljo. Tokrat je blagoslovil ljudi v cerkvi p. Ernest, blagoslove vozil pred cerkvijo pa je imel br. Jože. V romarskem domu se teden za tednom vrstijo različne skupine na duhovnih vajah, življenje pri nas je tudi poleti pestro in zanimivo.

Tudi naša gospodinja in njene pomočnice so poleti zelo zaposlene. Skrbijo, da bodo pozimi naši gostje založeni tudi z dobrotami slovenske kuhinje. Tako so gospe pripravile celo zbirko kozarcev, ki so jih te dni napolnile z breskvami in bodo kot kompot v zimskem času najboljša sladica. Včasih sem v dvomu in ne vem, kaj je bolj privlačno obiskovalcem duhovnih vaj in srečanj v našem kraju; morda kvalitetne duhovne vaje v tako rajskem okolju ali pa čudovito dobra in okusna zdrava prehrana, ki jo nudijo našim gostom gospodinja Martina in njene pomočnice. Če zraven prištejemo še ceno, ki vsakega gosta zelo razveseli, je bivanje pri nas skoraj tako čudovito, kot da bi šli na počitnice v rajski vrt Adama in Eve.

V soboto, 27. julija, je bila v naši cerkvi prav po-

sebna poroka. Saj so vse poroke pri nas veličastne in zelo lepe, a vendar je bila ta nekaj posebnega, bolj slovesnega. P. Ernest Benko je poročil Srečka Rojka, edinega sina svoje pokojne sestre Antonije, ki živi na njihovi domačiji. Pri ženitveni slovesnosti s sveto mašo se je spomnil tudi na svojo pokojno sestro Tončko, ki ga je imela zelo rada in jo je kot mlad duhovnik in redovnik tudi poročil. Te dni smo ga velikokrat slišali reči: »Svojo sestro sem kot duhovnik prvo poročil, morda pa bo zdaj Srečko, njen sin, tisti, ki ga bom zadnjega poročil.« Upajmo, da bo zakon srečen in da bo naš p. gvardijan Ernest še dolgo let med nami opravljal svoje duhovniško in redovniško poslanstvo.

V tednu pred velikim praznikom Marijinega vnebovzetja smo pri podjetju Gobec naročili novo platno s fotografijo naše vasi. Prejšnje platno, ki je prikazovalo staro fotografijo Olimja izpred 30 let, je zaradi sonca obledelo in izgubilo barvo. Na starem platnu je bil tudi napis: Praznik krajevne skupnosti Olimje. Patri so se zato odločili, da na kozolec za samostanom pripnejo novo in dodajo tudi nov pozdrav za vse romarje in turiste. Zapisali so: DOBER DAN, DOBRI LJUDJE. Marija sprejema vse, verne in bolj oddaljene, domačine in tujce, romarje in popotnike, ki v srcu dobro mislijo, potrebujejo njeno varstvo in se k njej zaupno zatekajo. Novo platno na kozolcu – topolarju na dvorišču samostana Olimje vabi ljudi v ta kraj miru in tolažbe za vse, ki v naših težkih in za kristjane tako nevarnih časih iščejo Marijinega varstva. Ona naj bo vedno naša spremljevalka skozi naše življenje.

14. avgust je bil tih deževen dan in lepa priprava na praznik. In prav ta dan pred praznikom nas je obiskala nevihta z rahlim dežjem. Očistila in ohladila je ozračje, da je bilo jutro praznika kot umito in zato lepše bogoslužje tako v cerkvi kot izven nje. Somaševanje duhovnikov je vodil upokojeni mariborski škof dr. Marjan Turnšek. Bogoslužje je bilo v cerkvi, zunaj na dvorišču pa smo pripravili ekran in klopi, da so številni romarji – bilo jih je več kot tisoč – lahko dejavno sodelovali pri maši. Cerkev je bila letos pravi rožni vrt, ki so nam ga

brezplačno pripravili sodelavci iz cvetnega centra Contrast z direktorjem Simonom. Ta je v spremnem pismu našim faranom zapisal: Posebna vez in energija v samostanu me je vodila k temu, da sem patra Ernesta pred cca 2 mesecema prosil, če lahko organiziram cvetličarsko delavnico na temo svečane dekoracije cerkve Marije Vnebovzete v minoritskem samostanu Olimje, in bil sem nadvse vesel, ko so patri potrdili moj predlog. Hvala patrom in kuharicam za izjemno gostoljubje. Cvetlična dekoracija cerkve Marije Vnebovzete je v celoti moje darilo, darilo mojih kolegov in sponzorjev Devici Mariji, patrom, Olimju in vsem, ki vas bo v teh dneh za prihajajoči praznik veliki šmaren pot zanesla v to čudovito cerkev.

Takoj po prazniku Marije Vnebovzete so patri pod skrbnim vodstvom župnika p. Martina sestavili zgibanko in naročili plakate za veliki jubilej ob 200-letnici Slomškove nove maše v Olimju. Da bi ta dogodek obiskalo in molilo za Slomškovo kanonizacijo čim več vernikov, smo v vse župnije celjske škofije poslali vabila in plakate za to slovesnost. In ne samo to, za dvoje naših občinskih revij, za Oko in Rogaške novice, smo napisali tudi duhovno misel, ki poveljuje Slomška, ki je v svojem času naredil čudovita dela za dvig vere, kulture in jezika v slovenskem narodu. Vsak poklic ima svoje posebnosti; duhovniški in redovniški poklic nista izjemi. Škofje se zavedajo, da spremenjeni časi zahtevajo tudi od duhovnikov in redovnikov, ki delujejo v pastoralih, nenehno učenje in izpopolnjevanje. Zato je mariborski nadškof msgr. Alojzij Cvikl v zadnjem tednu avgusta poklical v Olimje na skupno srečanje sedem mladih duhovnikov in redovnikov, ki so preživeli nekaj dni skupaj v romarskem domu in se ob predavanjih, pogovorih in molitvah ter bogoslužju pripravljali na začetek novega šolskega in veroučnega leta. Med tednom jih je za en dan obiskal tudi mariborski upokojeni nadškof Marjan Turnšek, ki je zanje pripravil tudi predavanje. Med mladimi duhovniki sta bila tudi naša dva mlajša patra, p. Rufin in p. Klemen. Mislim, da je tak način izobraževanja in nenehnega

učenja ter izpopolnjevanja za današnji čas zelo potreben. Tudi druženje v samostanski obednici pri obrokih je bilo del te priprave.

Tudi 30. avgust, leta Gospodovega 2024, bo z zlatimi črkami zapisan v občini Podčetrtek. Po dolgih letih je končno županu Petru Misji uspelo pripeljati projekt obnove in renovacije gradu Podčetrtek do te faze, da so ga na ta dan odprli za ogled. Na slovesnost so bili povabljeni tudi naši olimski patri. Nedelja, 8. septembra, ko obhaja Cerkev praznik Marijinega rojstva, je bila v Olimju nekaj posebnega. Sv. mašo je ob somaševanju župnika Martina daroval p. Ernest Benko. Pri maši so peli veroučni otroci, takoj po maši pa je bila v cerkvi, okrašeni s kulisami Slomškove Ponikve, igrice o našem bl. Antonu Martinu Slomšku. Otroci so v igri in pesmi predstavili mladega Tončka, ki je že v mladosti kazal veliko nadarjenost in pobožnost. Na paši je začel zbirati otroke in jim govoriti o nebesih. Njegov kaplan Prašnikar je v njem zaznal nebrušeni dragi kamen, kar ga je ob dobri vzgoji matere in šole ter zgleda kaplana samega pripeljalo do svetništva. Cerkev je bila polna zvestih poslušalcev, med njimi je bilo tudi nekaj romarjev in turistov. Vsi so bili navdušeni nad tem, kako je gospa Marjana Gradišek odlično pripravila otroke in mlade, da so nam tako nazorno približali Slomška kot otroka in mladostnika. Ta nedelja pa je bila le uvod v teden spominskih slovesnosti, ki so se nadaljevale v četrtek, 12. septembra. Po molitvi za nove duhovne poklice se je začela slovesna sv. maša, ki jo je ob

somaševanju patrov in sosednjih duhovnikov vodil generalni vikar celjske škofije g. Rok Metličar. Spregovoril nam je o Mariji, naši materi in kraljici, ki nas zvesto spremlja skozi življenje, tako kot je spremljala tudi škofa Slomška. Po sv. maši smo prižgali lučke vsem v cerkvi in prezbiteriju, duhovniki pa so skupaj z župnijskim pevskim zborom iz Rogoške Slatine zapeli litanije Matere Božje z odpevi znane Slomškove pesmi Oj Marija, naša nada. Še nekoliko bolj slovesen je bil petek, 13. september. Začeli smo z molitvijo rožnega venca s Slomškom in nadaljevali s slovesno sv. mašo, ki jo je ob somaševanju patrov in duhovnikov naše dekanije vodil mariborski nadškof msgr. Alojzij Cvikl. Pri maši sta prepevala otroški in odrasli pevski zbor župnije Olimje. V mašnem nagovoru je g. nadškof Alojzij Cvikl podal izbrane besede bl. A. Martina Slomška,

v katerih je zelo poudaril vlogo duhovnika in vlogo staršev pri vzgoji otrok in mladih. Zelo pomembna zanj je bila tudi vzgoja v šoli, kar je v današnjem razkristjanjenem času velika težava. Zato morajo domača družina kot tudi duhovniki in kateheti narediti veliko več kot včasih. Dana nam je velika odgovornost in dolžnost, da damo pri vzgoji mladim tisto, kar je priporočal škof Slomšek. Po boljših ljudeh skrbimo tudi za boljše čase, in kar danes sadimo, to bo tudi raslo, je s Slomškovimi besedami zaključil svoj govor mariborski nadškof Alojzij Cvikl. Z nadškofom so somaševali naši patri: p. Martin, p. Ernest, p. Tarzicij, dekan Damjan, naddekan Andrej Grobelnik in nadškofov tajnik. P. Martin Gašparič se je g. nadškofu zahvalil za obisk, enako tudi pevcem in vsem faranom ter drugim, ki so prišli z nami praznovati ta veliki jubilej. Vse nas je povabil k molitvi za čimprejšnjo kanonizacijo bl. škofa Slomška, da ga bo slovenski narod še bolj častil in se mu priporočal. Po maši smo se ob petju otroškega in odraslega župnijskega zbora ter izbranih besedilih o Slomšku, ki jih je prebiral gledališki igralec Pavle Ravnohrib, ne samo naposlušali čudovitih besedil blaženega škofa, ampak globoko doživljali globino in pobožnost tega velikega moža slovenske Cerkve. Lepo je bilo slišati tudi pohvalne besede o župniku Prašnikarju, velikemu vzgojitelju in prijatelju bl. Slomška. Rečeno je bilo, da bi brez njegovega zgleda, ki je pustil velik pečat na mladem

Tončku, danes Slomška ne mogli častiti kot blaženega. Zadnji dan pred slovesnim praznovanjem, to je v soboto, 14. septembra, je večerno bogoslužje vodil p. Danilo Holc. Pri somaševanju so se mu pridružili naš župnik p. Martin in naš gvardijan p. Ernest ter župnik iz Podčetrtega g. Boris Tibaut. P. Danilo je v pridigi na primeru svetega Frančiška in njemu vtisnjenih ran pokazal veličino darovanja, ki človeka dvigne do bližine Boga, kar je uspelo tudi bl. škofu Slomšku. Sv. mašo je z lepim petjem obogatil cerkveni pevski zbor iz župnije sv. Petra pod Svetimi gorami. Kot jagoda na lepi torti pa je v nedeljskem popoldnevu vsem številnim faranom, romarjem in turistom zasijala nebeška zvezda blaženega Slomška. To zvezdo nam je prižgal upokojeni nadškof msgr. dr. Marjan Turnšek, ki je ta dan v naši cerkvi ob izpostavljenih relikvijah svetnika skupaj z upokojenim celjskim škofom Lipovškom in dvajsetimi duhovniki daroval sv. mašo. Kljub deževnemu vremenu se je slavja udeležilo okrog 300 vernikov, na koru pa sta prepevala dva pevski zbora, domači in iz župnije Bizeljsko. Nadškof Turnšek nam je v pridigi predstavil lik Slomška prav v posebni luči. Dejal je, da smo vsi prisotni danes na Slomškovi novi maši, ko se oziramo nazaj v zgodovino in občudujemo svetnika, ki je ves gorel za Jezusa, ki mu je posvetil svoja usta, oči in svoje roke, samega sebe. Zunaj na dvorišču nas je ob koncu maše spremljala tudi godba na pihala iz župnije Svetinje, župnija pa je vsem, ki so se udeležili bogoslužja, pripravila tudi pogostitev. Ob tako častitljivem jubileju, ki smo ga te dni doživeli v Olimju, smemo upati, da se bo kmalu na Slomškovo priprošnje zgodil tudi čudež, in bomo bl. Slomška smeli častiti tudi kot svetnika na naših oltarjih.

p. Jože Lampret in sobratje

IZ NAŠIH MISIJONOV

Danska & Grenlandija

Dragi bralci Sporočil!

Za nami je počitniški čas, ki je zelo koristen tako za telo kot tudi za dušo. Tudi patri na Danskem smo izkoristili ta čas oddiha in si nabrali novih moči za delo v Božjem vinogradu.

Od našega zadnjega slišanja se pri nas ni zgodilo nič pretresljivega. Novica je le ta, da nam je poslanstvo v skrbi za naši dve danski župniji zaupano še za naslednjih pet let. Škof Czeslaw Kozon je namreč meni in p. Tomislavu podaljšal dekret za župnika. P. Stephen pa nama je v veliko pomoč v župniji in pridno skrbi za filipinske vernike tako na Danskem kot Grenlandiji.

Leta 2026 bo minilo 800 let od smrti svetega Frančiška Asiškega. Priprave na praznovanje obletnice, ki je pomembna za vso frančiškovo družino, so se že začele. Vključujejo tudi obhajanje 800-letnice vtisnjenja ran serafskega očetu Frančišku.

Tudi pri nas se v okviru jubilejnega leta pripravljamo na praznovanje, v katero so vključeni vsi Frančiškovi. Septembra smo zato zelo slovesno praznovali praznik vtisnjenja ran sv. očetu Frančišku. Dan, ki je bil posvečen mo-

litvi, meditaciji in predavanjem, smo zaključili z mašo. Glavno organizacijo je prevzel p. Stephen, ki je tudi nacionalni duhovni asistent za Fračiškov svetni red na Danskem. Zdaj pa se že pripravljamo na praznik sv. Frančiška, ki ga bomo praznovali v obeh župnijah. Proti koncu oktobra pa bomo z verniki poromali še v Frančiškove kraje.

Zdaj pa še malo čez Atlantik na Grenlandijo. Po nekaj mesecih premora sem v sredini avgusta spet odpotoval v Nuuk. Tokrat mi je nekaj dni družbo delal p. Igor Salmič. V Nuuk sva prispela prav na praznik sv. Maksimilijana Kolbeja. Že v nedeljo pa je bilo v naši župniji zelo slovesno, saj smo obhajali praznik Marijinega vnebovzvetja. Po zaslugi p. Igorja ste lahko v katoliških medijih Družina in na strani našega reda prebrali njegovo podoživljanje Grenlandi-

je in življenja na skrajnem delu severa. V videu, ki ga je posnel za Družino, pa ste lahko tudi videli utrip življenja katoličanov na Grenlandiji. Verjamem, da se je p. Igor dobro počutil med nami. Tudi mi smo mu zelo hvaležni, da nas je obiskal. Hkrati pa je bila to zame osebno tudi velika potrditev mojega misijonskega poslanstva tudi s strani našega reda, kot je p. Igor sam zapisal: Naš red torej odkriva nove in ne navadne kraje evangelizacije in kdo bi si mislil, da lahko naši bratje molijo, parafrazirajoč svetega Frančiška Ksaverija: "Gospod, pošlji me, kamor hočeš, morda celo na Grenlandijo!"

Naša župnija v Nuuku pa še kar raste. Krstov je kar precej, zato podeljevanje zakramenta v župniji poteka skoraj vsakokrat, ko pridem tja. Bogu hvala.

Pa naj bo to vse za tokrat. Ob koncu vam želim:

Blagoslovi naj vas Gospod in vas varuje, razjasni naj svoj obraz in se vas usmili, obrne naj svoje obličje k vam in vam da svoj mir!

Naš serafski oče naj posreduje za vsakega izmed vas blagoslov Očeta in Sina in Svetega Duha!

p. Tomaž Majcen

IZ NAŠE PRETEKLOSTI

P. Stanko Cvetko

P. Stanko (Ivan) Cvetko »je bil rojen dne 8. julija 1925 v vasi Senešci št. 142., župnije Velika Nedelja, kot zakonski sin čevljarskega mojstra Franca Cvetko in Marije roj. Lah. Pri sv. krstu je dobil ime Ivan. Osnovno šolo je obiskoval v letih 1932–1937 pri Veliki Nedelji, a jeseni 1937 je prestopil na ptujsko realno gimnazijo z željo in namenom, da postane duhovnik. Dve leti se je vozil v Ptuj z vlakom, po končani drugi gimnaziji pa je bil sprejet v minoritsko dijaško semenišče v Ptuj ter nadaljeval s svojimi tovariši gimnazijske študije do 6. aprila v 1941, ko je Hitler kmalu potem razgnal minoritski samostan in semenišče v Ptuj. Med okupacijo je bil prvo leto doma pri starših, s 1. januarjem 1942 pa je stopil v službo na ptujski pošti, kjer je ostal dobro leto do 28. januarja 1943, ko je moral v nemški "Arbeitsdienst" v mesto Deutsch Fahrndorf /?/ pri Brucku a.d. Leitha¹ (Nižje Avstrijsko), kjer je pa ostal le do 12. maja 1943; ko je star šele komaj 17 let moral iti služiti v nemško vojsko (Wehrmacht). Odpeljal se je z vlakom preko Dunaja, Münchna in Lindau ter s parnikom preko bodenskega jezera v Konstanz, kjer je bil uvrščen v „Infanteriegeschützkompanie“ št. 205. (v Jägerkaserne), še isti mesec 30. maja 1943 je z vojaškim transportom odpotoval v Alzacijo (Francija), in sicer v mesto Epinal, kjer je končal izobrazbo, in 30. avgusta 1943 bil poslan v Brest v francoski Bretanji, od tam pa 15. novembra 1943 skozi Paris, Lyon in Marseille v južno Francijo v bližino mesteca S. Máxime, kjer je ostal do 15. avgusta 1944. Prejšnjo noč se je začela zavezniška invazija na jugu Francije, kjer so se s pomočjo ameriškega brodovja izkrcali zavezniške čete. Med

groznim bombardiranjem nemških postojank, ko so v njegovem oddelku (bunkerju) razen šestih izkrcavali vsi njegovi nemški tovariši, je bil na priprošnjo Marijino, kateri se je vsega predal, skoraj čudežno rešen, živ in nepoškodovan, ter prišel na Marijin praznik zjutraj ob 8. uri v ameriško vojno ujetništvo. Po tridnevnem zbiranju vojnih ujetnikov je 18. avgusta 1944 odplul z ameriškim brodovjem preko Sredozemskega morja v Afriko. Po tridnevni vožnji je 22. avgusta 1944 stopil na afrikanska tla v mestu Oranu. Iz Orana je bil s 4.000 drugimi ujetniki prepeljan v notranjost puščave Sahare, kjer se je v samem pesku nahajalo ujetniško taborišče. Tu je prebil do 30. septembra 1944, ko je bil prepeljan v angleško ujetniško taborišče v Alžiru, v katerem je ostal 14 dni. Dne 14. oktobra 1944 je moral zopet na pot čez nevarno Sredozemsko morje in se 17. oktobra 1944 srečno izkrcal v Neaplju v južni Italiji, kjer je ostal samo par dni. Pod vulkanom Vezuvom se je od tod ponoči vozil v Bari, kjer je ostal do 7. novembra 1944, ko je bil z majhno ladjo prepeljan čez Jadransko morje v Dubrovnik, kjer je bil uvrščen v jugoslovansko armado, s katero se je potem preko Črne gore, Hercegovine, Bosne in Hrvatske vrnil v domovino in 2. aprila 1946 bil odpuščen na svoj dom. Takoj potem je začel privatno študirati gimnazijo in polagati izpite na državni gimnaziji v Ptuj. Po končani gimnaziji je dne 4. septembra 1947 odšel v Zagreb v minoritski samostan v noviciat in nadaljeval s študijem na teološki fakulteti v Zagrebu. Po drugem letniku je zbolel in moral za eno leto na bolniški dopust (1950/51), jeseni 1951 je pa zopet nadaljeval svoje študije in v Marijinem letu 1954 bil dne 29. junija v Zagrebu posvečen v mašnika, nakar je primiciral v svoji rojstni župniji. Po dovršenih bogoslovnih študijah je bil naslednje leto s 1. avgustom 1955 nastavljen za kaplana v minoritski župniji pri Sv. Trojici v Halozah.«² To so bila težka povojna leta. Večino obiskov po župniji je bilo treba opraviti peš ali s kolesom. Ko je bil na razpolago »moped«, je delo na župniji postalo lažje. Pri Trojici je ostal do poletja leta 1962. Nato se je preselil za kaplana na Ptuj v kloster, od koder

¹ Iskal sem po spletu, a nisem našel tega kraja. Lahko pa bi bil: Jahrndorf, ki leži blizu Brucka.

je upravljal podružnico sv. Doroteje v Dornavi. Tam je imel med tednom verouk, tudi maševal je vsak dan. Njegov prevozno sredstvo je bil moped. Vsak dan se je zjutraj za rano mašo pripeljal, popoldne pa se vrnil na Ptuj. Občasno pa je prespal tudi nad zakristijo v majhni sobici, kjer ni bilo tekoče vode, sanitarije – WC pa je bil pri sosedih, zbit iz desk in blizu greznice. Zaradi bolezn enega od bratov je bil v začetku leta 1964 za deset mesecev prestavljen na Videm za kaplana, nato za štiri mesece k Trojici in nato do poletja 1965 nazaj na Videm. Nato je služboval kot gvardijan in župnik vikar pri Trojici, kjer je ostal do poletja 1971, ko se je preselil na Ptuj, kjer je postal gvardijan in župnijski upravitelj župnije sv. Petra in Pavla. Postal je tudi soupravitelj župnije sv. Bolfenk (za šest mesecev). Dolžnostim na Ptuj se je ob koncu poletja 1974 odpovedal in bil prestavljen za kaplana nazaj k Trojici (1975). Aktivneje se je ponovno vključil v pastoralno delo leta 1981, ko je postal župnijski upravitelj v Svečah na Koroškem. Zaradi slabega zdravja pa se je delu na župniji kmalu odpovedal (april 1982) in se preselil nazaj k Trojici. V poletnih mesecih pa je še vedno zamenjeval župnike po Nemčiji in Švici in tako pripomogel, da se je lažje obnavljalo samostan in cerkve pri Trojici.

Bil je priljubljen ljudski misijonar, navdušen Marijin častilec in dober pevec.

Pri vsem tem delu je našel čas za duhovno življenje. Na govorjeno besedo v pridigah se je vestno pripravljaval, o čemer govori zbirka njegovih pridig. Posebno skrb je posvečal duhovniškimi poklicem. Z mnogimi fanti si je dopisoval in jih spremljal skozi njihove preizkušnje. Več zbranih duhovnikov na pogrebu se mu je lahko zahvalilo za svoj poklic. Na pogrebu je bila prebrana tudi zadnja pridiga, ki jo je pripravil za novomašnika.

Ker je preživel strahote napadov zaveznikov v Normandiji (bil je nemški vojak), mu je ob napadih JLA na Slovenijo odpovedalo srce in se je preselil v večnost 30. junija leta Gospodovega 1991.

²Tekst v navednicah je vzet iz dela ZGODOVINSKI OPIS ŽUPNIJE SV. TROJICA v Halozah

s podružnicami v Podlehniku, Sv. Duhu in Novi cerkvi. Dekanija Zavrč. Sv. Trojica v Halozah, 31. decembra 1957. Spisal Vinko Munda, župnik.

Dodajam pa še en zapis – čestitko ob godovnem dnevu:

Predragi Stanko, godovnjak!
Za sladke ...!

S-tanko Cvetko – mali Haložan,
-tak cinavljaš rad se sam –
gnes prav žmahno se držiš,
svojega godu se ala veseliš!

T-ebi rad zaploskam zdaj še jaz,
bulim v nežni Tvoj obraz,
misli v pisan püšalc zbiram,
da z njim Ti h godu gratuliram.

A-krostih sem bogi ta nadruka,
z njim bi Tebe rad pocüka,
za god najboljšo Ti želeja ...
Saj ga boš za dobro vzeja!?

N-aj se štimca Tvoja še krepí,
gromovnik iznajdljivi Ti.
Nevem še ekstra kaj Ti reči,
pač pa krepko Tebi v roke seči.

K-amorkoli Te življenje vodi,
fant od fare vedno bodi,
Lüšen, zdrav, goreč, krepak,
telesno mali, düšno pa junak!

O-hrani vedrega povsod duha,
pogum za duše, za Boga.
Do meše biserne se muči ...
Sveti Peter naj Te čaka s ključi!

Stokrat sto in še več
Ti vsega najboljšega želi
veseli »Č«

13. 11. 1957

P. s.: To sem našel med njegovimi arhivskimi zadevami z njegovim pripisom na kuverti: Dornava.

Pripravil:
p. Marjan Vogrin

Brat Jože Stroj in je za dolgoletno uspešno delo v Olimju prejel priznanje občine Podčetrtek.